

GILLETTE BURGONYA — 3. PERDE

Burgonya — Fransa
3. Perde — Son Bağbozumu

Hikâyeler asla aynı değildir, çünkü buluştukları anlar asla aynı değildir. Yerler değişir. Mevsimler değişir. İnsanlar değişir. Yollarına kadınlar çıktığında ise öngörünün hiçbir değeri kalmaz.

Bu hikâyeyi bir süre önce anlatmıştım. Bugün onu daha yoğun bir biçimde, neredeyse kendimle bir sohbet gibi yeniden anlatmak istiyorum—hafızadan gelen bir çağrı, zamanın kapısını çalıp duran, bana yalnızca olmuş olanı değil, belki hâlâ olabilecek olanı da hatırlatan bir ses.

3. PERDE — SON BAĞBOZUMU

Sabine yanımdayken gelecek artık uzak görünmüyordu.

Bir yer olmuştu.

Bağlara baktım ve yeni mevsimler hayal ettim. Çocuklarımı, onların çocuklarını ve malikâneyi at sırtında dolaşacak gücüm kalmadığında geriye ne kalacaksa onu düşündüm. Uzun yıllar işin peşinden koşmuştum.

Sorumlulukların.

Zorlukların.

Sonuçların.

Ülkeler aşmış, işler kurmuş, zaferler de yenilgiler de tatmıştım.

Oysa huzur, Burgonya'nın o köşesini ve zamanın bana beklenmedik biçimde geri verdiği kadını seçmiş gibiydi.

Sabine asmaların arasında yanımda yürüyordu.

Az konuşuyorduk.

Belli bir yaştan sonra, sessizliğin gerçeği çoğu zaman sözlerden daha açık söylediğini keşfedersin. Günler, bir zamanlar tanıdığını güçlkle hatırladığım bir sadelikle akıyordu.

Şarap fıçılarında ağır ağır olgunlaşıyordu.

Bağlar mevsimlerini izliyordu.

Atlar çayırlarda özgürce koşuyordu.

Çocuklarım daha sık geliyordu.

Ve yıllar sonra ilk kez, hayatıma hiçbir şeyi değıştirme ihtiyacı duymadan bakıyordum.

Ya şarap?

Eh, ona Romalılar çoktan cevap vermişti.

In vino veritas.

Hakikat şaraptadır.

Maskeler düşer.

Yalanlar zayıflar.

Gömülü duygular bile sonunda konuşma cesaretini bulur.

Yeni hayatımı böyle hayal ediyordum.

Burgonya.

Bağlar.

Atlar.

Sabine.

Yakınımda çocuklarım.

Sıraların arasında at süren, budamayı denetleyen, güneş ışığının asmalara nasıl değdiğini inceleyen ben.

Her şey sonunda yerli yerinde görünüyordu.

Ve doksan bir yaşına gelmiştim.

Doksan bir.

İnsanın, artık hiçbir şeye şaşırmayacak kadar çok şey gördüğüne inandığı bir yaş.

Yanılmışım.

Çünkü malikânenin uzun yolundan bir arabanın daha çıkıp geldiğini duymayı hiç beklemiyordum. Bir araba daha.

Bir kadın daha.

Bir genç adam daha.

Araç yavaşladı ve birkaç metre ötemizde durdu.

Sabine'e baktım.

Arabaya baktım.

Arabadan inen genç adama baktım.

Kısa bir an, hayatın daha önce yaşadığım bir sahneyi tekrarladığı yolunda saçma bir duyguya kapıldım. Kadın kapıyı kapattı ve evi süzerek öylece durdu.

Sonra bana baktı.

Yüzünde, oraya tesadüfen gelmemiş birinin ifadesi vardı.

Yıllarını aramakla geçirmiş birinin ifadesi.

Yanımda Sabine'in kaskatı kesildiğini hissettim.

Ben de kımıldayamıyordum.

Kadın birkaç adım attı.

Genç adam yanından ayrılmadı.

Beni dikkatle inceledi.

Fazla dikkatle.

Bir doğrulama arar gibi.

Ömrü boyunca hep sözünü duyduğu bir şeyi yeniden bulmaya çalışır gibi.

Sonunda gülümsedi.

Yumuşak bir gülümseme.

Neredeyse hüzünlü.

Sonra tek bir soru sordu.

“Siz Ferdinando Frega mısınız?”

Hemen cevap vermedim.

Korku her zaman bilmediğimiz şeyden gelmez.

Bazen tanıyabileceğimiz şeyden gelir.

Burgonya çevremizde sessizce duruyordu.

Bağlar sönen ışığın altında soluk alıyordu.

Kimse konuşmadı.

Ne Sabine.

Ne genç adam.

Ne de ben.

Çünkü o an, doksan bir yılın bana öğretemediği bir şeyi anladım. Hayat, yarım kalmış hesaplarını nadiren kapatır.

Onları saklar.

Korur.

Fıçıda dinlenen şarap gibi ağır ağır olgunlaşmalarına izin verir.

Sonra, tam hikâyenin bittiğine inandığımız anda, sonsuza dek mühürlendiğini sandığımız bir kapıyı açar.

Bir anı.

Bir soru.

Bir pişmanlık.

Bir kadın.

Belki bir oğul.

Belki eski bir aşk.

Ya da belki, bize ulaşmak için koca bir ömre ihtiyaç duymuş bir hakikat.

Kımıldamadan durdum.

Yanımda Sabine.

Karşımda o kadın.

Farklı hikâyelere ait iki genç adam—ya da belki aynı hikâyeye.

Ve ilk kez, cevabı öğrenmek için acele etme ihtiyacı duymadım.

Çünkü kaderin kitabı kapatmaya gelmediğini anlamıştım.

Bir sayfa daha eklemeye gelmişti.

Ve belki de Burgonya'nın kalbindeki o akşam, bütün bölümlerin en önemlisi daha yeni başlıyordu.

Ferdinando